

Liviu de la Gratia” sau prădarea politică a lotrului... politic!

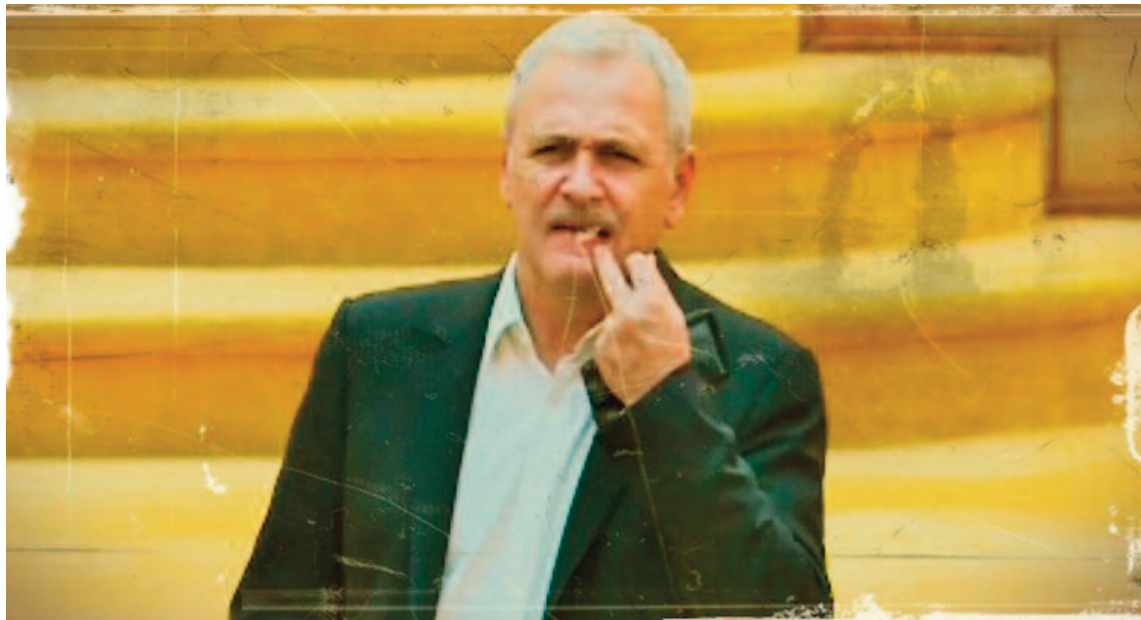
Cezar Adonis
Mihalache

În publicitate există o tehnică „de rezervă”... Nu o să o recunoască deschis nici unul dintre creatorii de advertising, de conținut și imagine, dar este acolo. Când ai de realizat o reclamă pentru un produs mediu, și nu știi de unde să-l „apuci”, acesta neavând în sine consistența necesară pentru a inspira un „ambalaj” publicitar pentru publicul țintă, se apelează la un truc: imag-

Într-adevăr, după adoptarea amendamentului PNL pentru creșterea alocațiilor, Liviu Dragnea avea de ce să fie siderat. Și aflat la limita unei reacții-resort hulanice la adresa „inițiatorului” liberal. Dar el nu a fost șocat atât de felul în care amendamentul a „scăpat” la vot, mai mult din cauza social-democrațiilor ieșiți la bârfe și cafele, decât prin mobilizarea opoziției, cât mai ales de pierderea unei importante arvune electorale. Căci privirea lui Livache nu era aceea a liderului de partid privind spre

creștere prin care PSD ar fi șocat până la scoaterea la urne a părinților, rămâne o întrebare... Dar privirea lui Liviu Dragnea, de lotru pungășit de ceea ce la rândul-i a furat, ca idee, de la alții, a fost în sine un spectacol!

Evident, pesediștii nu or să lase lucrurile așa... Nu or să permită liberalilor să intre în conștiința părinților și a familiilor sărace cu o asemenea „aură”. Și vor face dovada, că au destui fabricanți de dovezi!, că nu au avansat acum această creștere pen-

inea unui copil. Și este imposibil ca prin drăgălășenia acestuia să nu salvezi „creația” publicitară. Sigur, este vorba și de produsul în sine, a posibilității asocierii acestuia cu imaginea unui copil.

La fel se întâmplă și în politică! Mai ales în perioada electorală... Când ai epuizat toate resursele populiste, te îndrepti spre copii, mai bine spus, prin ei, spre părinții cu drept de vot! Iar dacă mulți s-au întrebat de ce social-democrații irosesc în campanii cu mult prea „pre-electoral” ofertele pentru principalul lor public-țintă, pensionarii, de ce dau tot și de toate, fără a mai păstra măcar câteva ciozvarțe pentru anul electoral, acum au un răspuns! Un răspuns pe care îl găsim într-un soi de „bullying” (că nu doar la școală dăm de „păruiele” psiho-fizice, nu?!), un „bullying” politic în care taberele din parlament mai aveau un pic și se plesneau în față și pe față la adoptarea amendamentelor la buget.

gafa subordonaților, ci a hoțului prădat la el în casă!

Practic, liberalii i-au șterpelit unul dintre cele mai importante, și ultime!, „cârlige” electorale. Alocațiile copiilor! Pentru că felul în care mașinăria de propagandă și de „fake-news” a PSD -ului a reacționat imediat după vot, denotă că materialul propagandistic pe seama alocațiilor era în lucru, ba, chiar finalizat ca formă, imagine, așteptând doar momentul lansării.

Și este tot mai credibilă ideea că social-democrații chiar urmau să crească ei alocațiile. Dar nu acum, pentru că ar fi fost prea devreme pentru a sensibiliza părinții votanți, ci în prag de alegeri, utilizând instrumentul de propagandă și aservire electorală: ordonanța de urgență. Atunci ar fi urmat dovada „comensurabilă” a grijii părintești a social-democrației prin creșterea alocațiilor.

Cum au pus mâna liberalii pe exact marja de

tru că oricum urma o rectificare bugetară unde aveau de gând să includă și fondurile pentru alocațiile mărite.

Și au, din postura de guvernatori, arma legislativă prin care pot fura (din nou!) găselnița electorală croită pe seama copiilor. Promovarea imediată a creșterii alocațiilor printr-o ordonanță. Și chiar dacă va rămâne o amprentă a ideii că totul a fost posibil grație curajului unui tânăr liberal, care l-a și înfruntat pe „Liviu de la Gratia” (obișnuiește-te cu manelele, măi Livache, că o să tot ai parte, cu mult săpun la „mititica!”), aparatul de propagandă și vocile mass-media mozolite cu roșu vor dovedi că, fără efortul bugetar al PSD, oricum nimic nu ar fi fost posibil.

Eurovisionul rușinii...

George
Alexander

An de an, închidem ochii și ne rugăm sau plângem, crezând eronat că oamenii au libertatea de a alege în acest loc neospitalier și la fel de rece precum propriile ziduri pe care le ridică... An de an, revelația aceasta, delirul unui nebun din realitățile paralele, ne lasă un gust amar, inexplicabil în suflete... A fost mai întâi Festivalul Încrederii Omului în puterea spirituală a Artei. A devenit apoi Festivalul Toleranței. A alunecat treptat însă în Evul Mediu!...

A devenit, festivalul Diversității, al Satanismului mascat și al Aversivității față de tot ce e UMAN! Sume imense s-au rulat pentru a ne transforma într-o grădină biologică, într-o rasă irațională, care se rătăcește tot mai mult și nu mai are nicio busolă. A ajuns până la urmă un loc rânced, în putrefacție, unde se plătesc polițe, iar oamenii se pedepsesc pentru delictul de la Agenda ascunsă a celor care au ajuns în vârful lanțului trofic!

Cultura îi îngrozește pe mulți, știm, dar este de neînțeles cum conducerea TVR, o televiziune națională, plătită din banul public, i-a lăsat pe alții să fixeze regulile concursului de selecție a valorilor în România, Eurovision, renunțând la orice pretenții, norme, întrebări de bun-simț, transformându-se cu bună știință într-un diavol mărunț și neglijabil. Altfel, cum este cu puțință ca doi tinere homosexuali, Deban Aderemi și William Lee Adams, jurnaliști ai unui w-wibloggs.com, să capete dintr-o dată o putere de decizie mai mare decât jumătate din poporul român?!... Cum este cu puțință, capete încoronate ale televiziunii naționale?! Iar, invenția aceasta, „Juriu internațional” este odiosă pentru că, prin ea, sunt posibile toate fraudele din lume, înșelăciunile și manipularile ordinare.

Ce rost mai are să organizezi preselecție „națională”, în vreo țară, dacă tot aceeași gașcă face combinațiile?! Este ca și

când i-ai da cuiva să guste Libertatea cu lingurița, numai într-o anumită porție și numai din ceea ce vrei tu să-i dai! Este normal?! În fața unei avalanșe de proteste și acuze împotriva lipsei de Onestitate și a Răzbunării mediului gay, cei doi „specialiști” ai „juriului internațional” - de unde i-ați pescuit, domnilor?! - bat câmpii... Nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase! Este ca în povestea cu domnul Soroș, care a împânzit lumea cu ong-urile sale, ca o pânză de păianjen. Chiar dacă este chemat în instanță, chiar dacă anumite țări l-au expulzat deja, tot se mai găsesc naivi care să ne spună, „Ce vedeți nu e adevărat!”.

O voce de aur, Laura Bretan, favorita publicului, tânăra care a uimit Statele Unite la concursul „America’s Got Talent”, unde a ajuns până în finală, un om de caracter, în același timp, a fost executat fără scrupule de doi jurați străini homosexuali, care și-au schimbat, ca prin minune, opiniile! Ce credeți că este în sufletul ei?... „Să spunem un Da hotărât, oriunde și oricând pentru familiile noastre, așa cum le-a lăsat Dumnezeu.”! (Laura Bretan). P.S.: Dragă Laura, ai pierdut un premiu pe nedrept, dar ai câștigat oamenii de partea ta! Uită de Eurovisionul rușinii! Ceea ce ai spus te onorează! Nu trebuie să-ți fie rușine să mergi drept! Nu trebuie să-ți fie teamă să spui Adevărul! Te-au linșat pentru că ești CREȘTINĂ, dar românii TE IUBESC. Dacă va fi frig și singurătate, români creștini, dacă vom fi în neant, să avem conștiința curată, că am făcut ce trebuia! Nu ascunzându-ne în grote ne regăsim, ci implicându-ne întru apărarea semenilor noștri! Și pentru că, în viață, în toate este vorba de politică... NU mai votați partide care iau în deșert numele Domnului! Nu mai alegeți în fruntea statului și a instituțiilor sale slugi, lachei, oameni care nu gândesc, oameni care nu-și iubesc țara și neamul românesc!

Revizionismul ungar – boală canceroasă, fără leac! (1)

Ilie
Șandru

Înainte de a vorbi despre revizionismul ungar (care, între noi fie vorba, este tot cel vechi!), ar trebui să știm ceva, mai întâi, despre „rădăcinile” din care s-a născut, fiindcă el nu a apărut deloc întâmplător la această nație și se manifestă atât de virulent la toate generațiile de unguri. Cred că aceste „rădăcini” se datorează structurii psihice a ungarilor, specifice unei națiuni venite de aiurea în Europa, ținând să domine, cu orice preț, teritorii și popoare pe care le-au supus prin forța armelor. „O națiune mică, dar fantastică în aspirațiuni, cuprinsă de o febrilă epidemie spirituală”, cum a caracterizat-o Eminescu.

Nu întâmplător deci, chiar de la apariția lor în Europa, ungurii s-au dovedit a fi un permanent factor destabilizator, dominați mereu de convingerea falsă că ei trebuie să stăpânească alte popoare. Această convingere a emant de la o altă fantasmagorie pe care doar „o națiune mică, cuprinsă de o febrilă epidemie spirituală” și-o putea închipui, anume că protopărinții omenirii, „Adam și Eva, au fost unguri, iar Dumnezeu vorbea cu ei în limba maghiară, când erau în rai!” Cel ce a afirmat o astfel de absurditate nu a fost un novice, ci chiar un istoric ungar! Cu alte cuvinte, ungurii se consideră un fel de „popor ales”, născut în Grădina Edenului! Iar misiunea lor „sfântă” aici, pe pământ, este aceea de a fi stăpâni peste alții. Iar acești „alții” trebuie să devină musai unguri, ori să dispară.

Dintr-o asemenea ideologie primitivă nu se puteau naște decât monstruozi primitivi, precum, de exemplu, cele cuprinse în capitolul „Mărturisirea leventului”, din „Nincs Kegyelem” (Nu există iertare) a lui Ducso Csaba: „...voi suprima pe fiecare valah și atunci nu va mai fi în Ardeal decât o singură naționalitate, cea maghiară, națiunea sângelui meu!”. Aplicarea în practică a unor astfel de „mărturisiri” a făcut ca „mândrul pământ al Transilvaniei să se transforme într-o amarnică Golgotă, unde se petrec cele mai groaznice evenimente. Oamenii sunt închiși cu sutele, cu miile, sunt bătuți, sunt

torturați în mod cumplit. Asasinatele și execuțiile se țin lanț, și toate acestea doar pentru unica vină a nenorocitelor victime este aceea de a se fi născut român (...). Până aici se aude hohotul disperării a multor sute de mii de oameni, ajunși sub stăpânire străină pe pământul Golgoței din Transilvania, unde vântul suflă leșurile celor spânzurați, unde adavrele martirilor asinați cu o sălbatică cruzime vestesc că instinctul bestial s-a eliberat și barbarismul – răzburarea joacă dansul sălbatec al morții” (Ferenczy Gyorgy, jurnalist).

Revenind la convingerea lor falsă de a stăpâni, ungurii nu au făcut altceva decât să promoveze permanent o politică externă bazată pe expansiuni teritoriale, pe cotoșirea și asimilarea tuturor popoarelor cu care au venit în contact. Apoi au făcut totul pentru a menține, cu orice preț, privilegiile impuse cu forța. Acestei politici i-au căzut victime popoare precum: sârbii, croații, sloveni, cehii, slovacii, polonezii și teritoriile acestora. Între ele și Transilvania românească. Aceasta, chiar cucerită fiind prin forța armelor, nu a fost niciodată transformată într-o țară ungurească. Regii unguri au trebuit să accepte o organizare politico-administrativă separată de cea a Ungariei, „menținându-se vechile jupânii geto-dacice, pe care ungurii le-au rebotezat în limba lor” (Ion Nestor)

Situația românilor transilvăneni s-a înrăutățit brusc începând din 1438, odată cu constituirea acelei monstruoase coaliții „Unio Trium Naationum”, dintre nobilii unguri, sași și secui, devenită o adevărată instituție discriminatorie, de persecutare socială și politică a românilor din Transilvania, ajunși „tolerați” pe propriul lor pământ strămoșesc. Astfel, persecuțiile îndreptate împotriva românilor au devenit o tristă realitate tocmai prin acele „drăcești născociri”, cu scopul de a-i desființa.

Loviți crunt atât în ființa lor națională, cât și în credința străbună, românii transilvăneni au rezistat tuturor nedreptăților la care au fost supuși, pentru că nicio frontieră artificială, marcată prin silnice borne de hotar, nicio supraveghere menținută prin săbiile dușmane nu au reușit să-i rupă de firul moral ce-i lega de frații lor de peste munți, nu au putut să-i depărteze

de credința că sunt parte a unui singur popor, unit de veacuri printr-un singur cuget și o singură simțire.

Primul Război Mondial, izbucnit ca urmare a unei profunde crize care a marcat Europa începutului de secol 20, a condus, în final, la dispariția de pe harta politică europeană a monarhiei austro-ungare. O construcție statală multiethnică, artificială, a cărei dispariție a constituit un factor generator de progres social, prin apariția, pe mormântul acestui colos cu picioare de lut, a noilor state naționale, așezate pe temelii solide. Prin voința unanimă a românilor transilvăneni, exprimată la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, din 1 Decembrie 1918, Transilvania s-a unit cu patria-mamă, România.

A fost un proces legic la care poporul român, în totalitatea sa, a avut o contribuție esențială. Intrarea României în război alături de Antanta a fost impusă de de o nedreptate strigătoare la cer: asuprirea socială și națională de către un mic număr de de feudali unguri a peste trei milioane de români ardeleni. „Noi, poporul românesc – scria Octavian Goga – suntem chemați să aruncăm cel dintâi bulgăre de pământ pe acest sicriu vinovat (al Austro-Ungariei, n.n.) Fiindcă avem un război mai mare al suferințelor și ne înfățișăm la această îngropare cu cea mai mare ură și cea mai mare durere în suflet... Poporul român din Transilvania a slujit cu aur, a slujit cu sânge o ingratitude milenară”.

Dezintegrarea monarhiei austro-ungare a condus desigur și la sfârșitul dominației Ungariei asupra popoarelor supuse, fără voia lor, între granițele regatului maghiar, denumit „stat național”! Fiindcă și Ungaria, la rândul ei, „nu a fost decât un conglomerat artificial de neamuri diferite și, în unele cazuri ostile”. Procesul de descompunere al Ungariei, ca și cel al Imperiului Habsburgic, a început înainte de debutul lucrărilor Conferinței de Pace de la Paris, prin voința popoarelor. Acest proces nu a putut fi acceptat cu niciun preț de grofii și baronii unguri. Ei s-au opus cu toate puterile și prin toate mijloacele pierderii privilegiilor, motiv pentru care au pus la cale cele mai oribile crime și progromuri asupra românilor, sârbilor, croaților,

slovenilor, slovacilor și polonezilor.

De aceea, imediat după semnarea Tratatului de pace cu Ungaria, la Trianon, în 4 iunie 1920, s-a pus în mișcare agrenajul uriaș al reacțiunii ungurești, prin „martirajul revanșard”, pentru anularea „nedreptății istorice” făcută Ungariei. Întreaga aristocrație ungară și-a exprimat voința de a lupta „până la ultima suflare” pentru ca prevederile tratatului să nu devină niciodată o realitate. Deviza lansată de Parlamentul din Budapesta: „Nem, nem, soha”! (nu, nu, niciodată) a devenit deviza simbolică a revizionismului unguresc, un fel de catehism revizionist. Era astfel spulberată dorința exprimată la Conferința de Pace de la Paris, anume că „Ungaria viitoare va fi în Europa un element de stabilitate și pace”.

Nici nu putea fi vorba de stabilitate și pace din moment ce revizionistii unguri au început o aprigă campanie pentru reînvierea Ungariei milenare: „Pretindem hotarele noastre milenare, pretindem munții ce au încojurat patria ungară! Vom muri dacă va trebui, dar nu vom avea liniște până când nu vom recâștiga țara”! Aristocrația ungară, generațiile de politicieni ce s-au perindat pe la Budapesta, din 1920 și până astăzi, au reușit, cu dibăcie, să infiltreze în sufletul poporului ungar ideea că Ungaria nu poate exista fără redobândirea vechilor hotare, instigând astfel la ură împotriva popoarelor vecine, care le-au furat țara. Aceasta nu a încetat nicio clipă din 1920 și până în prezent.

Însă acum, când s-au organizat manifestări prilejuite de împlinirea unui secol de la intrarea României în Primul Război Mondial, care a fost războiul nostru pentru întregirea neamului, revizionismul unguresc s-a lansat într-o amplă campanie pentru revizuirea Tratatului de la Trianon, în care sunt antrenate toate societățile așa-zise „culturale”, partidele politice mai mult sau mai puțin extremiste, din Ungaria dar și din România, organizațiile extremiste, de esență paramilitară, unele „interzise” la Budapesta, dar cu largă libertate de acțiune în România, „pentru ca ceasul reînvierii Ungariei să ne afle înmulțiți și întăriți”!

Aplicând cu tenacitate și perseverență politica

pașilor mărunți, folosindu-se cu iscusință de toate drepturile și privilegiile acorate de toate guvernele ce s-au perindat la conducerea României după decembrie 1989; plasându-și oamenii în cele mai înalte funcții politice, economice și administrative, extremismul și revizionismul unguresc din România s-a transformat într-o adevărată „coloană a cincea”, care lucrează, încet și cu grijă, dar și cu destul spor la dezmembrarea teritorială a țării. Ei sunt convinși că „frații noștri din Ungaria și amicii noștri din străinătate subminează statul român – aceia pe dinafară, iar noi pe dinăuntru”. Fiindcă „o înțelegere pașnică cu tâlharii – adică cu românii! – este exclusă. Trebuie să vindecăm rana Trianonului prin unirea celor 15 milioane de unguri și să eliberăm pământul secular al maghiarimii”!

Acesta a fost și a rămas visul dintotdeauna al revizionismului ungar: „dreptul indiscutabil de a-și recăpăta patria jefuită”. Iar din această „patrie jefuită” face parte în primul rând Transilvania. Într-o astfel de situație, nu-mi rămâne altceva decât să mă rog: Doamne ocrotește-i pe români! Nu față de dușmanii știuți, ci de cei neștiuți. Nu față de revizionistii și extremistii unguri, răi și ticăloși – cum bine știm cu toții! – ci împotriva miopiei și prostiei politice de care dau dovadă cei ce au guvernat și guvernează România. Nu e vorba de greșeli, ce se mai pot îndrepta, ci de prostia în care se persistă. Blestemata sete de putere a politrucilor de după 1989 i-a orbit pe toți, încât au fost și sunt incapabil să priceapă jocul perfid al revizionismului unguresc, al cărui slogan a rămas același: „România este un stat artificial, creat de Trianon, stăpânind teritorii ungurești ocupate”.

(urmăre în pagina a 4 a)

Revizionismul ungar – boală canceroasă, fără leac! (1)

(continuare din pagina a 3 a)

„22 decembrie 1989. Piața centrală din Miercurea Ciuc, cea din fața sediului Comitetului județean de partid, numită de noi, în batjocură, așa mai în surdina, „piața aplauzelor”. „Casa albă” nu se mai vede din fumul negru ce o înconjoară din toate părțile. Cineva vorbește la microfon, în limba maghiară. Grupuri numeroase de tineri, majoritatea aflați, vizibil, sub influența alcoolului, urlă – fiindcă a cânta este cu totul altceva! – cântece maghiare cu caracter revanșard, iredentist și revizionist, sfâșiind, cu ură, drapelele tricolore românești, pe care apoi le calcă în picioare, jucând pe ele ceardașul unguresc! Mi se urcă sângele în cap și prima pornire este de a mă repezi spre unul dintre acești indivizi ca să-l strâng de gât. Îmi revin însă repede, cineva parcă mă trage de mânecă, trezindu-mă la realitate, șoptindu-mi: „stai cuminte dacă vrei să mai ieși viu de aici!” (Sunt scene trăite de autorul acestor rânduri, descrise în vol. „Sub cumpăna veacului”, Ed. Petru Maior, Tg.Mureș, 1995).

*

Au trecut de atunci aproape trei decenii decenii. Csibi Barna, cunoscut acum de întreaga țară, era în acea vreme un băiețel nevinovat, care, chiar dacă a trăit evenimentele din decembrie 1989, nu a priceput nimic din ceea ce s-a petrecut atunci. A fost însă crescut și educat, în noua eră a libertății și în noile condiții „democratice”, create după 1989, când s-a produs separatismul școlar pe criterii etnice, ce a condus la autoizolarea elevilor de etnie maghiară, nu pentru că au cerut ei, sau părinții lor, ci așa au vrut educatorii, dascălii lor, cei care au afirmat atunci că „limba română este un element de oprimare a minorității maghiare”! Așadar, Csibi Barna și generația sa, ca și toate cele care au urmat, nu sunt decât produsul educației și instrucției ce se fac azi în aceste școli ban-tustanizate.

Practic, începând cu acea separare etnică, limba română a dispărut din școlile și secțiile cu limba de predare maghiară. Dacă cineva ar avea curajul să controleze acest fenomen,

sau dacă s-ar da corect notele ce trebuie acordate absolvenților acestor școli sau secții, la disciplina Limba și literatura română, procentul de promovabilitate a bacalaureatului cu siguranță nu ar depăși cinci, cel mult zece la sută! S-a convins de acest lucru nu demult, fostul ministru al educației, cu ocazia vizitei pe care a făcut-o în județul Harghita. Atunci, la una dintre școlile din Miercurea Ciuc, cu limba de predare

Frunđa Gyorgy: „A devenit o vanitate să nu se învețe limba română în liceele maghiare. Se zice că așa suntem maghiari autentici, dacă nu știm limba română”. Un moment de lăciditate! Și un moment al adevărului!

Tragedia nu constă doar în neînvățarea și necunoașterea limbii române, adică limba țării în care s-au născut și trăiesc toate generațiile de unguri din România de după 1918.

maghiară, nu a putut schimba nicio propoziție în limba română, cu elevii din ciclul liceal! Urmarea? I s-a arătat ușa!... La cerea expresă a UDMR.

Fiindcă, vorba aceea, ce a căutat ministru de la București la Csik Sz-ereda, în „ținutul secuiesc, autonom”? Nu avea ce căuta el acolo „un reprezentant al invadatorilor”? Și mai ales să ceară să i se vorbească și în limba română! Nu fiindcă aici „unde noi suntem locuitorii băștinași, să cerem fiecărui invdator, fără rădăcini aici, să ni se adreseze în limba maghiară!” (Kolomban Gabor în „Europai-Ido” nr.23/2006)

Oare n-ar fi trebuit întrebați, mai degrabă, în mod normal, dascălii lor cum își justifică salariul pe care l-au luat timp de patru ani?... (Ca să nu zic 12 ani, de-a lungul cărora se zice că „se învață” Limba română!). De ce această situație? Fiindcă „limba română a devenit cea mai grea materie pentru elevii maghiari, depășind proverbiala matematică”(Balazs Lajas în „Ateliere metodice”, 1999, a declarat unul dintre profesorii de Limbă română, dr. în științe filologice, din Miercurea Ciuc. Asta, în timp ce engleza sau germana se învață cu mare ușurință, spunea tot el. Cum se explică? Ne lămurește cât se poate de clar domnul

Janos” din Toplița etc. Motiv pentru care tot ce este românesc, pentru maghiarii din România, în primul rând pentru tinereri, „este superlativul odiosului ce trebuie urât tin toate puterile și combătut prin toate mijloacele”! (Emil Dandea).

Toate acestea s-au petrecut și se petrec în Ardeal, mai ales în așa-zisele „județe secuiești”, unde tineri, precum Csibi Barna, au învățat și învață că „aici, pe Pământul Secui-

nici faptul că Csibi Barna era comandantul uneia dintre organizațiile extremiste ale iredentismului maghiar din România, „Garda secuiască”, organizație para-militară, față de care autoritățile române manifestă un total dezinteres, chiar dacă se știe că ea este organizată după modelul organizațiilor de tip fascist din vremea lui Horthy, precum: „Partidul Crucii cu Săgeți” (nylașistii), „Ordinul vitejilor”, „Garda zdrențăroilor”, „Vânătorii turanici”, „Uniunea camaradenască”, „Asociația generală a tiraliilor unguri” etc.

Iată de ce Csibi Barna și camarazii săi nu ar avea nici un moment de reținere pentru a aplica, dacă s-ar ivi prilejul, „învățăturile” cuprinse în ticăloasa broșura intitulată „Nincs Kegyelem” (Nu există îndurare”, a decreieratului Ducso Csaba, scrisă în 1940. Aceasta este deci concepția de viață a tinerelor generații de unguri din România, deci și a lui Csibi Barba, socotit deja un erou național al maghiarilor, fiindcă prin gestul lui el nu a făcut decât să ne transmită încă o dată că „nu există între unghur și unghur deosebire, toți vă urăm, toți tindem cu toate mijloacele la păstrarea supremației noastre, ca ceasul rînvierii Ungariei să ne afle înmulțiți și întăriți (...) Și cu cât vom avea mai multe libertăți, cu atât vom lucra mai intens, cu cât vom avea mai multe drepturi, cu atât vom fi mai periculoși pentru statul român, căci nouă drepturi și libertăți de la români nu ne trebuie decât ca să le îndreptăm în contra lor” (Emil Dandea). Fără comentarii!... Dar de ținut minte!

Tragedia adevărată este aceea că toate aceste generații au fost crescute și educate în spiritul iredentismului și revizionismului, cultivându-se permanent ura față de poporul român, „invadator”! Așa s-a întâmplat că secțiile românești de la liceele pedagogic și sanitar din Odorheiul Secuiesc au fost alungate din oraș, imediat după 1990, motivându-se că „prezența claselor românești în Odorheiul Secuiesc dăunează procesului instructiv-educativ în limba maghiară” (Comunicatul nr. 12 din 4 aprilie 1990 al Primăriei din Odorheiul Secuiesc).

De atunci deci, în toate școlile cu limba de predare maghiară din „secuime”, procesul instructiv-educativ în limba maghiară se poate desfășura fără a mai fi pus în pericol de prezența claselor românești. Dar acesta a fost doar unul dintre multe episoade brutale, începute după 1918 și continuate apoi din 1990, în care elevilor maghiari din România li s-a vorbit și li se vorbește deschis de „hoardele năvălitoare ale valahilor”, despre „opincile pline de sânge ale bandelor de valahi”, despre „cea mai ticăloasă națiune de pe suprafața pământului” (Cronica neagră în Caiete ale istoriei locale, 2004, publicație ce apare sub patronajul Fundației „Kemeny

esc, unde noi suntem locuitorii băștinași, să avem curajul să-i cerem fiecărui invadator, fără rădăcini aici, să ni se adreseze în limba maghiară (...). Să ne intre bine în cap că puterea română de ocupație, asupra noastră, își clădesc planurile de nimicire a maghiarilor pe indifrența noastră” (Kolomban Gabor, ibid., 2006).

Csibi Barna este unul care nu a rămas indiferent față de „procesul de „nimicire a maghiarilor”, aflați „sub cea mai cruntă prigoană a românilor, un popor vagabond, venetic, fără patrie, care s-a așezat pe străvechiul pământ al maghiarilor”! (Csobanczi Emer în Ungaria Mare sau moartea națiunii). Iar atunci Csibi Barna a reacționat, a răspuns prompt la apelurile făcute în numele națiunii maghiare. Și l-a spânzurat pe Avram Iancu. I-a spânzurat, prin acest gest simbolic, pe toți românii transilvăneni. Fiindcă, cum bine scria istoricul Ion Bulei, „Avram Iancu a trăit o dramă, iar drama lui e practic drama românilor din Transilvania de la jumătatea secolului al XIX-lea”. Este, de fapt, drama dintotdeauna a românilor transilvăneni de-a lungul veacurilor când Transilvania nu a fost decât o amarnică Golgotă, pe care ei au trebuit s-o urce, generație după generație”, în chinuri cumplite.

Nu trebuie să se uite

Nu, nu mai vindem! Furăm pe principiul „dormiți liniștiți” lângă ghișeele poștale și, poate, bancare!

Cezar Adonis
Mihalache

Acum ar fi bune băncile ălea lacome de mai ieri, nu?! Că au experiența și „contentul” de marketing necesare și lucrează cu profesioniști când vine vorba de vânzarea unor servicii sau produse... Și așa de bune ar fi acum, că dăm și o ordonanță! Pe principiul „te faci frate cu dracul”, și atragi, prin Ministerul de Finanțe, „lacomele” bănci comerciale de mai ieri într-o activitate sui-generis a statului. Să vândă ele ceea ce tu, stat, nu știi cum să livrezi, ca produs, cu un eventual ambalaj credibil de marketing, către populație.

Titlurile de stat nu prea au succes la populație, din cauza dezagregării induse de guvernanți, oamenii fiind gata-gata să se întoarcă la șosetele în care să îndese valuta cumpărată pentru zile negre... Și nu prea vrea nimeni să alerge pe la Trezorerie sau prin sediile cu țâțisme și fudulii ale Poștei Române, să arunce banii pe colițe frumoș printate. În plus, statul vrea doar bani, imediat dacă se poate, din vânzarea emisiunilor de stat „Tezaur”.

Ion
Măldărescu

De-a lungul ultimelor decenii, prin lumea largă au bătut tot felul de „anomalii”: „Gripa Spaniolă”, „Gripa Asiatică”, Virusul „H3N2”, „Boala vacii nebune”, Virusul „H5N1”, „Gripa aviara”, „Pesta porcină”, pesta „LCK1”... Ce ți-e și cu minunile astea, create pe lamelă de minți diabolice! După Crăciun și Anul Nou, în România, minunile apar una după alta. Precum în 2006 gripa aviara a rămas fără fulgi, la sfârșitul lui 2018, toate focarele de pestă porcină din România au rămas fără șorici. Alertele au dispărut rapid, așa cum au venit, de pe prima pagină a fișicilor făcătoare de „fake news”, iar pe ecranele tv peștele și gripele au devenit incolore. Dar nu vă impacientați, pentru schimbarea „decorului” și-a făcut apariția isteria epidemiei de gripă bipedă. Mor pe capete (ca în oricare alt an... dar asta nu se (s)pune...); copii, bătrâni, tineri – cu sau fără alte afecțiuni la bord, cu sau fără vaccin antigripal injectat preventiv. Desigur, e vorba de vaccinuri din import, fiindcă românescului Institut „Can-

Fără să cheltuiască vreun ban de la el.

Sigur, de partea de „marketing” se poate ocupa cumva și instrumentul pârghie coercitivă. CNA. Care poate „înghesui” niște televiziuni la amenzi și suspendări de emisie, iar apoi să vină statul cu soluția amiabilă a „conversiei” unei părți din amenzile datorate în reclame pentru titlurile de stat. Așa și-ar acoperi cheltuielile ălea de mere pădurețe pentru calupuri publicitare și spații de emisie pe sticla unor entități TV private care au priză la public. Ba, poate Consiliul Concurenței să și el un pic iama prin curtea unor agenții de advertesing, să le găsească nereguli și „dovezile” presupuselor înțelegeri pe piață. Să dea și ăia partea de dijmă la stat, prin câteva reclame realizate moca pentru sat, pentru aceste titluri. Să le facă personalizate pentru Trezoreria și Poșta Română, principalii „vanzători” de titluri de până acum.

Rămâne de rezolvat însă o problemă bancară. Una majoră! Cum va convinge milițianul Orlando băncile taxate ca lacome, și izbite în profituri, să facă

„Minunile” din „Grădina Maicii Domnului”

tacuzino” au avut grijă corporațiile farmaceutice și trădătorii de țară să-i facă de petrecanie prin procedura „pas cu pas”.

Controlate sau plantate, „gripele” și „peștele” de care am amintit se înscriu perfect în „prorocirea” făcută cu ani în urmă de un „guru” aproape centenar al planetei: „Reducerea populației țărilor sărace este vitală pentru securitatea Statelor Unite”. Specialiștii consideră probabilă chiar o pandemie... și nu numai. Industria farmaceutică și cea alimentară împărtășesc același interes, motiv pentru care, industria farmaceutică distruge, de ani buni, orice inovație sau descoperire științifică capabilă să trateze bolile umanității: SIDA, Ebola, cancerul, diabetul, bolile cardiovasculare... De perioada în care Dacian Cioloș a condus Ministerul Agriculturii și introdus în mod experimental în România „Codex alimentarius” și a deschis larg porțile Monsanto, transformând populația României în cobai al experimentelor vă mai amintiți?

În luna mai a anului 1999, Papa Ioan Paul al II-lea s-a adresat românilor: „România, țară-punte între Orient și Occident, punct de

servicii de „distribuire” pentru Finanțe? Sau poate vor renunța guvernării la taxa pe lăcomie, o „cedare” minuțios pregătită, pe post de contraserviciu, încă dinainte de lansarea ideii aberante a lăcomiei și hoției de grup organizat al băncilor comerciale, „mame”, filiale ori sucursale!

Ar fi probabil un troc bun pentru guvernanți. Dar băncile? După ce au fost terfelite ca imagine, după ce au fost împinse în jos pe burse, după ce au pierdut cote de credibilitate și, mai ales, de ratinguri date de instituțiile internaționale, ce rost ar mai avea să se bage în troaca „oferită” de Finanțe?

Ce le poate da statul pentru a le convinge? Controale mai puține? O aversiune publică de tip fake news mai restrânsă? Sau poate o colaborare în activitatea de înfierare a competitorilor din rândul lor, că și băncile comerciale au așteptările lor, nu?! Le va zdrobi statul pe ălea mai mici pentru a câștiga încrederea celor „mari” pentru a colabora cu sistemul?

Dacă ar avea gândirea guvernanților, poate că mecanismul ar funcționa! Mai ales că eventualele

înțelegeri „corporatiste”, între o parte dintre bănci, și între acestea și stat, ar fi probabil și acoperite legal prin formulare necesare furnizate de Consiliul Concurenței... Pentru că, nu-i așa?, o înțelegere de piață în care statul este și el actor, nu mai este o înțelegere de tip cartel, ci una în avantajul consumatorilor, nu?...

Și totuși, ce bancă s-ar angaja într-o asemenea prăduire? Pentru că tot ce lansează actualul stat ca „oferte” pentru cetățenii săi, se rezumă în final la prăduiri... La bani luați și nerestituiți la timp ori returnați cu sume diminuate de inflație și necorelate cu mersul pieței...

Evident, printr-o asemenea găselniță de colaborare stat-privat, guvernării și-ar asigura o ieșire neșfonată în cazul eșecului titlurilor de stat, iar costurile, inclusiv de imagine, le vor deconta, ca intermediari, băncile, nu artizanul vânzătorilor.

De ce nu se folosește Ministerul de Finanțe de banca-sinecură de partid, înființată cel puțin pe hârtie? Au rătăcit guvernării hârtia aia de șervețel de chelner printr-o

strategie și mulți alți viziri, cu sau fără lalele, au decorat-o și au cadorisit-o cu tot felul de onoruri („justiția știe de cel!”), „Înaltul” K.W.I. a citit încet, a priceput foarte încet, a decis și mai încet. În cele din urmă, de voie, de nevoie, a fost obligat s-o dea jos din fotoliul pe „Nibelunga din curbura Carpaților, în piept cu «Legiunea de Onoare», pe umăr cu «Steaua Polară», care tăia și spânzura după placul celor care au urcat-o pe pedestal – ambasadele Ipocritului Occident. A „decorat-o” și el cu „a treia cizmă” și i-a dat „liber”. Bașca dosare, protocoale și alte vrăjitorii Made D.N.A. Grijuliu, Bruxelles-ul i-a sugerat mazilitei să nu-și facă gânduri rele, să „catindeze” (cu sau fără dosare penale) la o înaltă funcție europeană, că de vrăji are grijă el, Marele Babilon. Ea, doar, să arunce la coș. Păi cum rămâne cu „Statul de drept”, prea-strâmbilor ipocriți ai Înaltei Poarți?

În ton cu miracolele din Grădina Maicii Domnului, găsesc edificator comentariul unui jurnalist privind serialul „Ce vrăji a mai făcut...”: „Laura Codruța Kovesi se socotea buricul pământului, șefa deratizării morale în România. Plină de emfază, zicea: «Noi suntem D.N.A.! [...]”

fundătură de cârciumă rasată și au uitat că au o „bancă de dezvoltare”? Ori, de ce nu solicită celuilalt partener, Posta Română (că Trezoreria e atât de înțepenită în lutul birocrăției că numai să-i muți un picior și îți ia o juma de viață de om!) să investească în mijloace de promovare? Costă? Păi normal, totul costă! Iar cum la stat „costă” din sinecurile și banii puși la bătaie pentru pițipoancele de babalâci (într’ale politicii, desigur!) și feciorii cu aere de discotecari rătăciți la condica de serviciu pe post de meniu de prânz, nu merită făcute astfel de „investiții”? Nu?...

Sunt Luluța de la C.I.A. și țineți-vă gura că vă ia mama dracului ». Acum descoperă că lumea o tratează ca pe un nimeni... că nu este nici Mafalda, nici simbolul curățeniei, nici al libertății... au început să-i iasă «bubele» pe nas și pe bărbie: Oradea, Ploiești, S.R.I., bodyguardul [...]. Ultima ei zvicnire a fost lansarea unei plîngeri la C.E.D.O. [...] dar debarcarea mediocrei absolvente de drept de la Facultatea din Cluj-Napoca n-are legătură cu nici drepturile omului, nici cu C.E.D.O. A revenit pe prima pagină pentru câteva ore, scufundându-se și mai adânc decât înainte în anonimatul în care locuia”.

România va plăti scump acest experiment nesăbuit de creare a unui robot justițiar, pentru satisfacerea orgoliilor unor corupți iresponsabili. Ca să nu mai vorbim că România a avut parte, de câteva decenii, doar de președinți și guvernanți care au luat-o razna și au creat un câmp lucrativ pentru borfași și trădători.